USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **O. H. J. A.**, zastoupený Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2018, č. j. KRPU-147413-37/ČJ-2018-040022-ZZ-DB, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 9. 2018, č. j. 42 A 25/2018 - 30,

takto:

I. Řízení **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti v částce **4.114 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 15. 8. 2018, č. j. KRPU-147413-37/ČJ-2018-040022-ZZ-DB, žalovaný podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), prodloužil zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců, a to za účelem jeho předání do Chorvatska podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států, o 29 dnů.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „*krajský soud*“) zamítl jako nedůvodnou shora označeným rozsudkem.

[3] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) včasně podanou kasační stížností. K věcnému projednání kasační stížnosti nicméně Nejvyšší správní soud nepřistoupil, neboť před rozhodnutím věci (v rámci přípravných procesních úkonů) zjistil, že jsou splněny podmínky pro zastavení řízení o kasační stížnosti podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců.

[4] Ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 1. 11. 2018 (doručeném soudu dne 5. 11. 2018) totiž sdělil žalovaný Nejvyššímu správnímu soudu, že stěžovatel byl dne 17. 9. 2018 předán zpět do Chorvatska a tímto dnem bylo také ukončeno jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. V návaznosti na to žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti zastavil.

[5] Podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců: *[v] případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění cizince policie neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.*

[6] Nejvyšší správní soud připomíná, že ve svém usnesení ze dne 25. 9. 2017, č. j. 3 Azs 243/2017 – 24, pokud jde o aplikaci výše uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců, dospěl k závěru, že jestliže krajský soud o žalobě proti rozhodnutí o zajištění meritorně rozhodl a Nejvyšší správní soud následně rozhodl o zastavení řízení v důsledku ukončení zajištění, nebyl cizinci odepřen přístup k soudu, neboť *„[n]árok na soudní řízení v další instanci (navíc bezvýjimečný), pak není Ústavou či Listinou nikde formulován a právem na spravedlivý proces ve věcech správního soudnictví ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny, věty první není pokryt ani nejde o případ podle čl. 2 dodatkového protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod uveřejněných pod č. 209/1992 Sb.*“ (obdobně srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, č. j. 6 Azs 291/2017 – 31).

[7] Aplikace citovaného ustanovení v řízení před Nejvyšším správním soudem poté, co krajský soud zajištění stěžovatele věcně posoudil, je proto v souladu s Ústavou, Listinou základních práv a svobod i s mezinárodními smlouvami o lidských právech, jimiž je České republika vázána.

[8] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že byla naplněna hypotéza § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců – zajištění stěžovatele bylo před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ukončeno. Rozhodnutí o zajištění stěžovatele věcně přezkoumal krajský soud, byl tedy zároveň naplněn požadavek vyplývající z čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Kasační stížnost je koncipována jako mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Nejvyššímu správnímu soudu proto nic nebrání rozhodnout v souladu s § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“) aplikovaným na základě § 120 s. ř. s., ve spojení s § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, o zastavení řízení o kasační stížnosti.

[9] Nejvyšší správní soud zvažoval, zda není na místě přerušit řízení a vyčkat rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 41/17 (návrh skupiny senátorů na zrušení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců) či rozhodnutí Soudního dvora o předběžné otázce ohledně souladu § 46a odst. 9 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (který obsahuje stejné podmínky pro zastavení řízení jako § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců), s unijním právem, předložené mu Nejvyšším správním soudem v usnesení ze dne 23. 11. 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 – 43. Stejně jako ve svých usneseních ze dne 7. 3. 2018, č. j. 3 Azs 361/2017 – 28, a č. j. 6 Azs 416/2017 – 25, či například ze dne 19. 4. 2018, č. j. 7 Azs 81/2018 – 26, však Nejvyšší správní soud dospěl (z výše uvedených důvodů) k závěru, že pochybnosti skupiny senátorů ani desátého senátu o souladu nyní aplikované právní úpravy s ústavním pořádkem či unijním právem v řízení o kasační stížnosti nesdílí. V podrobnostech lze potom odkázat na odstavce 17–22 citovaného usnesení č. j. 3 Azs 361/2017 – 28.

[10] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

[11] Zástupcem stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti byl usnesením krajského soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 42 A 25/2018 – 15, ustanoven Mgr. Ing. Jakub Backa, advokát se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, jehož odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 9 s. ř. s. hradí stát. Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „*advokátní tarif*“)], za nějž mu náleží odměna ve výši 3.100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 3.400 Kč. Jelikož ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se uvedená částka o sazbu této daně. Celkem tedy bude zástupci stěžovatele proplacena částka 4.114 Kč z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 7. listopadu 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu